

πρὶν τῆς ὥρας μου ; Βλέπετε πῶς μπορῶ . . . δὲ στέκομαι καλὰ στὰ πόδια μου ; Ξεστραβωθῆτε λοιπόν ! Δὲ βλέπετε πῶς ντύνομαι μονάχος μου ;

Ντύθηκε, φόρεσε τὴ γοῦνα καὶ κατέβηκε τρικλίζοντας. Χαιρέτησε τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς πῆρε, τοὺς γύρισε στὸν κῆπο, στὸ σταῦλο, στῆς ἀποθήκες, τοὺς ἀνέβασε στὸ πρῶτο πάτωμα, ὕστερα στὸ δεύτερο. Καθὼς ἀνέβαινε ὁμῶς γιὰ τὸ τρίτο, παραπάτησε σ' ἓνα σκαλί καὶ πῆγε νὰ γκρεμιστῇ. Ἡ μητέρα του, ποῦ τὸν ἀκολουθοῦσε, θέλησε νὰν τὸν βαστήξῃ. Ἐκεῖνος ὁμῶς πεισμωνμένος τῆς ἔδωσε μιὰ στὸ χέρι. Πιάστηκε ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς σκάλας κι' ἐξακολούθησε ν' ἀνεβαίνει μὲ κόπο. Σὰν ἔφτασε στὴν κάμαρη μὲ τῆς εἰκόνες καὶ τὰ τομάρια, εἶχε φυτρώσῃ στὴ φιλὰκρά του φιλὸς ἰδρῶτας. Στηρίχτηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, καὶ μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη εἶπε :
— Ἐδῶ θὰ ξαπλώνομαι, θὰ βλέπω τὴ θάλασσα καὶ θὰ ξαποσταίνω.

Δὲν ἐπρόφτασε καλὰ - καλὰ νὰ τελειώσῃ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Σ' αὐτὴ τὴν κάμαρη τὸν εἶδα τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρωτὶ μὲ μαῦρα βούχα καὶ σκουφάκι μέσα στὴν κάσσα του. Τὴν περιουσία τὴν ἄφησε στὸ Ἄημο καὶ τὸν ἔβγαλαν μὲ μουσική.

[Ἰούλιος τοῦ 1911]

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Βούλγαρος ἱερεὺς εἰς τὴν Μακεδονίαν

— Εὐοχήν ὑμῖν, τέκνα μου ! Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους ! . .